

Bemærkninger til forslaget

Der har længe været behov for et bedre klagesystem i sundhedsvæsenet. Dels er sundhedsvæsenet så indviklet, at det let kommer til at virke uoverskueligt for den enkelte, dels kan det være en uoverstigelig hindring for den enkelte at skulle gennem et stort retsmaskineri i erstatningssager. Det er utrolig oplidende for et ofte psykisk og fysisk nedbrudt menneske at skulle føre retssag mod statslige eller kommunale institutioner. Endelig vil der ofte være en ikke ubetydelig risiko for disse mennesker ved at anlægge sag med mulighed for at blive trukket gennem appelsager o.s.v.

En anden væsentlig årsag til forslaget er, at forbedrede klageregler vil være med til at smidiggøre det ofte noget stive sundheds- og plejevæsen. I et sådant system vil der være mulighed for at gribe ind i uhensigtsmæssige eller forkerte rutiner, der virker krænkende eller fremmedgørende på patienterne, uden at de først skal igennem store bureaukratier.

Endelig vil sundhedsvæsenet få en lettere adgang til at erfare, hvad patienter generelt finder angribeligt på hospitaler o.s.v.

Det har mange gange i offentligheden været fremme, at mennesker, der af en eller anden grund er kommet i klemme i systemet, har haft umådelig svært ved at få egne synspunkter med, når afgørelse skal træffes, uanset at det kan være de samme menneskers fremtid, det drejer sig om.

Bemærkninger til de enkelte punkter

Til pkt. 1

Med hensyn til den amtslige klageinstans er det vigtigt, at brugernes utilfredshed med sygdomsbehandlingen hurtigt og konkret kommer frem til de personer, der har været årsag til utilfredsheden, så de kan lære af den. Skyldes utilfredsheden misforståelser, er det ikke mindre vigtigt, at disse opklares og hurtigt ryddes af vejen. Det er derfor vigtigt, at en klageinstans er let at kontakte, arbejder hurtigt og er i direkte kontakt med klageren, da mange ikke er vant til at formulere sig skriftligt. Socialistisk folkeparti mener ikke, at de nuværende kla-

gemuligheder opfylder disse kriterier. Dels kan det være vanskeligt for klageren at vide, hvem hun skal klage til, dels foregår klagebehandlingen skriftligt og tager lang tid. Dertil kommer, at de personer, der behandler klagen, er ukendte for den, der klager, og hyppigt tilhører den samme faggruppe som den, der klages over. Sidstnævnte forhold har ofte som konsekvens, at klageren – med rette eller urette – føler, at den, der træffer beslutning i sagen, er loyal over for den, der klages over.

Socialistisk folkeparti foreslår, at der oprettes et amtsligt klageorgan. Dette klagenævn bør have pligt til at tage en direkte samtale med klageren og den indklagede, hvorved mange misforståelser kunne ryddes af vejen. Klageren skal have ret til en bisidder. Udgifterne hertil skal i et vist omfang dækkes af amtsrådet. Ankenævnet skal behandle sagen inden for en fastsat frist. Ankenævnets afgørelse oversendes til amtets sygehusudvalg, der har pligt til at foretage eventuelle nødvendige sanktioner.

Til pkt. 3

I 1974 nedsatte indenrigsministeriet et udvalg til at overveje og eventuelt udarbejde forslag til, hvorledes behandlingen af klager over lægers og andre medicinalpersoners patientbehandling bør tilrettelægges, og herunder overveje en forenkling af klageordningen og klargørelse af denne gennem mere præcise regler for funktionsdelingen mellem de organer, der kommer i betragtning, samt om sagsbehandlingsmåden.

Baggrunden herfor var, at folketingets ombudsmand fandt, at den offentlige debat havde givet udtryk for og formentlig også havde bidraget til en svækkelse af tilliden dels til lægebehandling, dels til, at klager over lægebehandling bliver behandlet på betryggende måde. En sådan tillidssvækkelse fandt folketingets ombudsmand betænkelig, hvad enten den var begrundet eller ej. Ombudsmanden fandt, at det gældende klagesystem med et stort antal klagemuligheder næppe kan virke som ratio-